

стира, и на крайтъ тамо мрачкавъ и едва съзиранъ облъ нѣкой връхъ на планината. Г-жа Маргарита, ако и да не оцѣняваше, както каза, довольно прѣлеститъ на тази дивлѫтъ, а купно и приятно-веселѫтъ природѫ, приканяше едно по друго вниманието ми върху тѣхъ, като придружащаше забѣлѣжваніята си и съ нѣкоїкъ ирониѣ.

Между това едно еченіе като глухо тѣтнатие, което отъ скоро на самъ бѣ зело да ни ся счува, показваше ни че близу тамо има нѣкой водосокъ; долината стѣснена отведенѣжъ прохѣни ся на единъ тѣсенъ и дивъ проходъ. Отльво ся възвишаваше като высока стѣна една скала покрита съ мѣхъ; пирнари и елхи и брѣшлянъ и шубрѣщи размѣсомъ натрупани по разсѣлиныта на скалѫтъ чакъ до върхътъ, простирахъ сѣнкытъ си чакъ до водлѫтъ, която мыяше подножието ѝ. До стогина раскрача прѣдъ насъ теченіето клокочаше, пѣняше ся и отведенѣжъ ставаше невидимо прѣзъ неправилнитъ и многоизвишанитъ брѣгъзни, покриты тамо въ най-далечнѣйтъ си край съ нѣкакъвъ бѣлизнавъ дымъ прѣзъ който зеленитъ моравы ся виждахъ мрачкаво нѣкакъ. Отдесио, срѣщу стѣнкъ брѣгътъ бѣше възстремна една ливада, тѣсна и обрасла съ разни растѣнія подошка.

— Извези ны, Алене ! рече г-жа Маргарита.

И когато весларътъ вържеше ладійкъ о стѣблата на единъ върбъ,